

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Ramazan baskısı bilindiği gibi:
TCDD, oruç nedeniyle yemekli vagonları
servise kapattı.

Varandasa Sorduk : İnsan

Farklın YURTÇA (30):

Geçen gün insanları beğeneyim diye sosyal medyaya girdim. Ana sayfalarından aşağı doğru beğenerek inmeye başladım. Bir yarım saat indikten sonra biraz hava alayım diye yukarı çıkmaya başladım. Son yarım saat bir vazife gibi beğendiğim şeylere biling gözyle tekrar bakıyordum. 58 tane kedi, 6 fincan kahve, 12 ayak, 8 köpek (3 tanesi sokak köpeği), 24 tane Fön, 9 spor ayakkabı ve daha bir yığın ıvır zıvır yxxxk kurek beğendiğimi farkedince "Ne yapıyorum amk ben" dedim. Golumun çu- cumun rızkının peşine koşacağım sokakta kedi köpek seviyo, gelip geçen ayakkabısına örgüler dü- züyo, kafelerde espresso içenlerin espressolarına mokoşitolarına öpücük- ler kalpler atıyo gibiydim. İşin daha da acayibi kedinin, köpeğin bundan haberi yoktu, olamazdı. Sosyal medyadaki o insanlarla iyi ilişkiler içinde olmam için, onların o *mık azlı kedilerini, skmsalak köpeklerini hergün beğenmek zo- rundaydım...

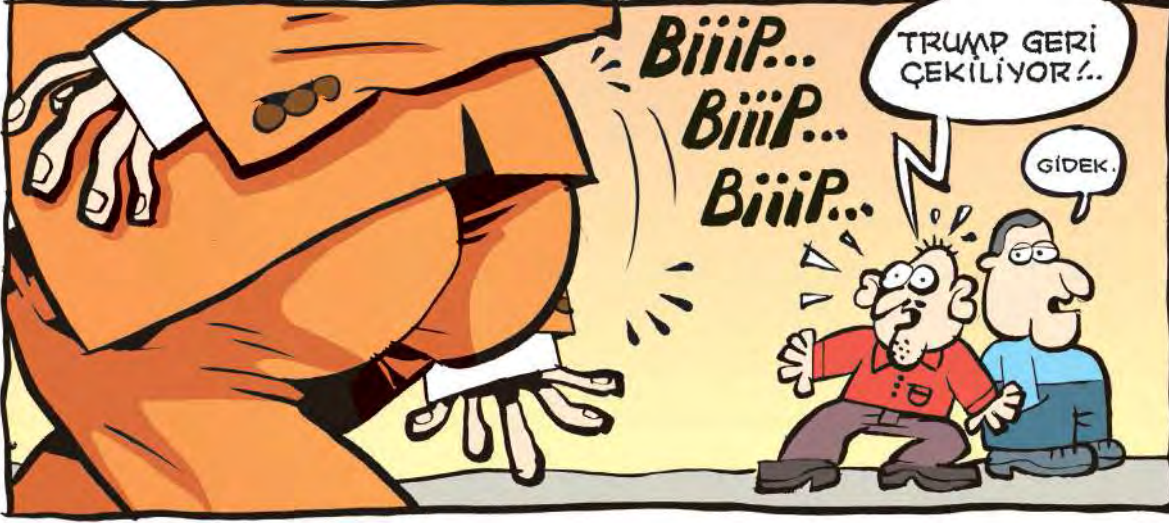
Ama sonra tatlı şeyler yiyip kan sekerim düzelince tekrar düşün- güm.. O insanlar aslında hayatla- rını paylaşmaya çalışıyorlardı.. Ke- diye, köpeye, kahveye karşı olan sevgilerini paylaşmaya çalışıyor- lardı ve sevgi paylaştıkça şenja- lan bir şeydi. Paylaşmak gereki- yordu..

Artık sadece beğenmekle kalmıyo- rum, paylaşıyorum da.. Misal, Hikmet kapuşinosunu paylaştığın- da, ben de sayfamdan "Hikmet kopuşinosunu iğiyor, "Necla kedisini seviyor, "Türkan köpe- gini sğiyor, diye paylaşıyorum..

Dün "Ayak özel günü" yaptım.. Sadece paylaşılan ayakları pay- laştım.. Lütfünün ayağı, Yesimin ayağı vs vs.. Hayat güzel..

UYKUSUZ

Donald Trump, Paris İklim Anlaşması'ndan çekilme kararı aldı.

Konuşan, yapay zekaya sahip seks robotları piyasaya çıkıyor.

Açlık grevindeki akademisyenlere destek eylemi yapan Veli Saçılık'a polis plastik mermiyle saldırdı.

Adayım hâlâ Yıldız

Matematiği severim, pek anlamasam da bu benim matematik hakkında düşünmemi, matematikle ilgili teoriler geliştirmemi engellemez. Tabii **normal şartlar altında** kendi kendime, "Ulan gudik, lise iki matematiğinden iki kere üst üste kalmış, lise bir matematiğinden de kümeler hakkında dönem ödevi yapıp anca geçmiş adamsın, hele bir soluklan, zaten her hafta abuk subuk bir sürü şey yumurtluyorsun, bırak da matematik eksik kalsın," demem gerekir ama **Yeni Türkiye'de** jeologlardan matematikçilere bir alay kıymetli arkadaşımız ilahiyattan, sivil asker ilişkilerine, siyaset biliminden tarihe kadar her konuda, kendi alanlarında konuşacaklarından çok daha büyük bir güven ve kesinlikle fikir ileri sürebiliyor, benim neyim eksik?

Galiba bu işi, kimyacı olmasına rağmen tek bir pedagoji araştırmasına, siyaset bilim çalışmasına falan referans vermeden pedagojiden siyasete her konuda fantastik kitaplar yazıp da kimya konusunda bildiklerini bizden sır gibi saklayan Oktay Sinanoğlu başlattı. Kimse "Ulan adam kimya profesörü, neden biz emperyalizm konusunda hiçbir araştırmaya dayanmayan, oturduğu yerden yazdığı cümleleri ciddiye alıyoruz?" demedi; sayfa sayfa döktürdüğü komplo teorilerini okuyup "Abi bu lafların aynısını kahvedeki Kömürçü Ali de ediyor zaten," diye sorgulamaya kalkmadı. Ha nedir? Bir insan matematikçi diye siyaset hakkında fikir yürütemeyecek anlamına gelmiyor elbette bu. Ama ileri sürülen fikirleri hiç olmazsa Kömürçü Ali dile getirdiğinde ya da ben matematik hakkında atıp tuttuğumda ne

kadar sorguluyorsak o kadar sorgulayacağız.

Matematik demişken, temel meseleler konusunda zaten hepimiz hemfikiriz, iki kere iki dört, dört kere dört on altı ediyor falan. Peki üçgenin iç açıları toplamı neden 180 ediyor? Şart mıdır? Bize dayatılan bu 180, artık iç açılar olmaktan çıkmış, iç açılara dönüşmüştür. Bu zulmü daha fazla desteklemenin bir anlamı yok. Pisagorculuk yüzlerce yıl bu topraklara zulümden başka bir şey getirmedir: Rasyonel sayılara taptılar, rasyonel sayılar dışında sayı olmayacağını ileri sürdüler. 2'nin kökünün rasyonel bir şekilde ifade edilemeyeceğini yani irrasyonel sayıların varlığını ispatlamaya kalkan Hippasus kardeşimizi alçakça katlettiler. E o hâlde neden hâlâ bu zalimlerin, bu katillerin, bu

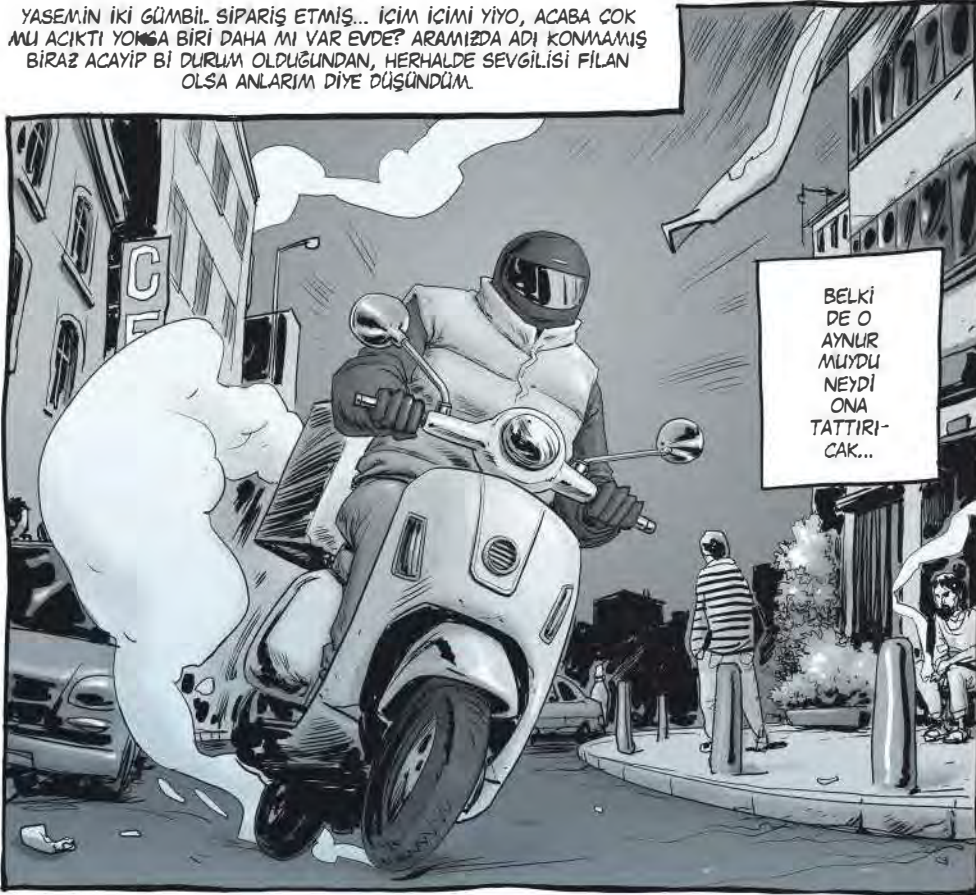
gözü dönmüş tarikat mensuplarının teorilerini kullanıyoruz? Hippasus'a yaptıklarını ne çabuk unuttuk? Pisagorculardan Hippasus'un hesabını sormadan Pisagor'un yöntemlerini kullanmayı doğru bulmuyorum. Ha nedir? **Normal şartlar altında** bu yazdıklarımı sağda solda söylesem, tek kollu gömleği giydirip Mazhar Osman'a gönderiverirler ama madem **Yeni Türkiye'deyiz**, herkes her konuda konuşuyor, **kimse kusura bakmasın** ben o gömleği giymem. Ayrıca adayım da hâlâ Yıldız Tilbe ve kim neresini yırtarsa yırtсын, ortada dolaştırılan tüm isimlerden çok daha mantıklı. Aksini iddia edecek olanla da sabaha kadar tartışır, gerekirse jeoloji üzerinden, gerekirse sayı doğrusu üzerinde göstererek Yıldız Tilbe'nin daha mantıklı bir aday olduğunu ispatlarım.

Merhaba sevgili ökur: Sana bu mektubu Moskova'dan bir otel odasından yazıyorum. Biz buraya Art-İst futbol takımı olarak yine bir turnuva'ya geldik. Bugün de ilk maçımız vardı. Ama biraz öncesinden bahsedeyim. Atatürk Havalimanı'ndan sorunsuz bir şekilde uçağa bindik, saatinde Moskova'ya indik. Olaylar bu noktadan sonra başladı. Kaptanımız Deniz Cem'in bavulunu bir başkası almış gitmiş. Karıştırmış zaar. Kaptanın bavulu bir de bu ya, bir başkasının bavulu olsa bu kadar şey olmazdı belki ama kaptanın bavulu bu bir yerde. E be zalim, sen bula bula kaptanın bavulunu mu buldun a eşşek seni be. Geri ya. Yemin ediyorum geri. Havalimanında bekle Allah bekle. Saatlerce çıkmadık havalimanından. Bir de önden de havalimanının önüne çıkmış da bulunduğ diğer takım arkadaşları olarak, nasıl soğuk yedik anlatamam. Net güzel soğuk yedik. Aslında bu mevsimde Moskova iyidir, geçen sene iyiydi mesela, sıcak idi, fakat bu sene norto. Hava durumu bakıyoruz, birkaç gün böyle. Sonra normale dönüyor, sonra yine güzel oluyor. İki gün sonra yine güzel oluyor mesela. İki gün sonra her şey çok güzel oluyor. Bekle bizi Moskova. İki gün sonra bak sana neler ediyorum. Hele sen bir bekle bizi. Ne diyordum, havalimanından saatler sonra çıkabildik. Çanta you ama kamera görüntülerinden kimin aldığı tespit edildi. Çıktık yola otobüsle. Otele varmamız beş saat sürdü. Korkunç bir trafik var Moskova'da. Akşam saatine kalırsan net yanıyorsun. Bavulu beklemeseydik akşam saatine kalmayacaktık ama işte bavulu bekledik. Bavulu bekleyince akşam saatine kaldık. Akşam saatine kalınca da yandık ha yandık. Resmen otobüsün içinde kapana kısıldık sanki. İstanbul trafiğine rahmet okutan bir trafikte bahsediyorum, varın gerisini siz düşünün. Saatler sonra otele varılabildik, bu defa da lobiye sıkıntı çıktı. Bir türlü odaların anahtarları teslim edilemiyor. Dört saat de öyle bekledik. Korkunç bir gün yaşadık diyebilirim. Odaya yerleştikimde her şeye rağmen başka bir ülkeye gitmenin ne muhteşem bir şey olduğunu düşünmeye başladım. Hani John Lennon diyor ya, "imagine there's no countries" diyor ya. Hayal ediyorum, düşünüyorum, "a vallahi çok sıkıcı olumuş" diyorum. O ne öyle, düşünsene, bir ülkeden bir başka ülkeye gidemiyorsun. Farklı bir ülke görmek yok. Tüm dünya Türkiye mesela. Dünya Kupası maçları çok bir kere. İnsan düşündükçe aklı çıkar. Maradona'nın İngiltere'ye attığı gol yok, düşünsenize. Ne bileyim, öyle bir hızlı hızlı düşündüm yani öyle. Öyle işte. Üzüldüm düşününce ama sonra sevindim. Yerleştim odaya, şöyle bir yorgana baktım, neresi eni neresi boyu, ilk bakışta yine çözemedim, deli çıktım. Bütün dünyada yorganlar böyle. Arkadaşım bunun boyunu gözle görülür bir şekilde biraz daha uzun yapın da geceleri sorun yaşamayalım. Kare gibi olunca dönüyor çünkü. Ama bu net dikkörtgen olursa dönmez, uykumuzun da hamuğa koyulmaz. Lütfen ama. Yeter ya. "Bari Rusya'da çekmeyeyim bu yorgan çilesini" diyorsun, Rusya'da da çekiyorsun, ne anladım. Odaya yerleştikten sonra, dedim ki, "aşağı ineyim de bir yemek yiyeyim". Acıktım çünkü. On beşinci kattayım bu arada. Asansör geldi, hop atladım içine, iki de ellili yaşlarında Rus ağabey var asansörde. Hop bastım zemin kat olan bir'e. Onlar meğersem yirmi sekizinci kata çıkacaklarmış. İngilizce de bilmiyorlar, yirmi sekiz'i gösterip gösterip, "senin ben babanın düşmanını siheyim" der gibi el hareketleri yapıp yapıp, yüzüme yüzüme bir şeyler söylüyorlar ama bence hep küfür ediyorlar. O kadar eminim ki hep küfür yediğime. Bir de sesleri de az çıkıyor. Kontrbas gibi adamlar. Cüsse dev, ses cılız. E bassaydınız madem yirmi sekiz'e. Neden basmadınız yirmi sekiz'e. Ben nereden bileceğim sizin yirmi sekiz istediğinizi. Benim içime mi doğacak sizin yirmi sekiz olduğunuzu. Madem bu kadar yirmi sekiz'siniz, basın yirmi sekiz'e. Ben böyle böyle cevaplar verirken nasıl küfürler yapıyorum ama. Rusça da bilmiyorum ki nasıl bir küfür yediğimi bileyim. Bir tek "daway" biliyorum, onun da ne manaya geldiğini tam olarak bilmiyorum. Bazen de "daway daway" diyorum, sanki daha çok Rusça biliyormuş gibi oluyorum. Bazen de uzatıyorum, "daavaaaaaay, daway daway daway" diyorum, sanki ordinarius profesör gibi oluyorum Rusça'da. Çünkü "daway" öyle bir kelime. Başından sonuna saçma bir gün yaşadım ilk gün Moskova'da. Dün yani. Bugün ise hızla normale döndü her şey. Bavul geldi mesela önce, sonra Romanya karşısndaki ilk maçımıza çıktık. İlk yarı 1-1 bitti. Maçın son on beş dakikasında da 3-1 galip girdik. Bu dakikadan sonra ne olduysa oldu, peş peşe goller yemeye başladık, 6-3 bitti maç. Güzel yenildik. Hakem bile sordu, "ne oldu yahu size böyle" dedi, "what is it" dedi. Valla bilmiyoruz. Bilsek zaten önem alırdık. Sonuçta bu bizim ilk maçımız. Turnuva uzun. Yalnız bir zühtün var, o da bu sene turnuvaya, Japonya'nın gelmemiş olması. Dolayısıyla kaleci Suzuki'nin de gelmemiş olması. Çünkü biliyorsunuz ben Suzuki'nin ve Japonya'nın belası bir insanım. Her maç golüm var, Suzuki'ye Japonya'ya. Herr-maç ama. O yüzden çok üzgünüm. Bir hata mı yaptık acaba Suzuki'ye Japonya'ya karşı. Neyse artık, bir on gün daha buradayız. Henüz macera yeni başlıyor. Çok büyük olaylara gebe bu turnuva. Çekşane şeyler yaşanacak yine. Hadi bakalım. Süper olacak bence. Hoşça kal bence.

“sahne 2017” (yaz oyunları)
16, 23 Haziran Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 327 72 00
24 Haziran Cumartesi / **Kadıköy Living Room** / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 405 24 04
(biletler biletix)

YASEMİN İKİ GÜMBİL SİPARİŞ ETMİŞ... İÇİM İÇİMİ YIYO, ACABA ÇOK MU ACIKTI YOKSA BİRİ DAHA MI VAR EVDE? ARAMIZDA ADI KONMAMIŞ BİRAZ ACAYİP Bİ DURUM OLDUĞUNDAN, HERHALDE SEVGİLİSİ FİLAN OLSA ANLARIM DIYE DÜŞÜNDÜM.

... NASIL UN UFAK OLDUĞUNU ANLATABİLİR MİYİM, BUNUN BİR TARİFİ VAR MI BİLİYORUM... AMA SAĞOLSUN BİLAL ABİ HER ZAMANKİ GİBİ İYİ Bİ TARİF VERDİ, BENİ SEVER. BİRABER Bİ SONRAKİ SİPARİŞİ VERMESİNİ BEKLEDİK. VERDİĞİNDE DE BİLAL ABİM ÖZEL BAHARATLARIYLA GÜZEL Bİ GÜMBİL HAZIRLADI.

HADI ALLAH İŞİNİ RAST GETİRSİN.

— Devamı haftaya —

Biz üç arkadaşız; Murat, Hasan, ben. Cehennem kaçını yaratıklar tarafından işgal edilmiş bu topraklara huzur ve adalet getirmek için internet üzerinden bir araya geldik. Kılıçlarımızla vuracağız, ateş topu fırlatacağız, gerekirse adam toplayıp dalacağız ama bu insanları fakir ve sevimli memleketi canavarların elinden kurtaracağız. Ama önce hayatımızdaki kadınları uyutacağız. Onlara diziler izleteceğiz, bayıltıcı bitki çaylarıyla şaşırtacağız, belki akşam yemeğinde mantı ya da iskender gibi bilinci geçici olarak ortadan kaldıran gıdalar yedireceğiz, türlü oyunlar edeceğiz. Tam uyumalarına yakın pembe kulaklarına, "ha yatacak mısın? Tamam ben de hasanlarla yarım saat falan oyun oynarım gelirim yanına. Yok canım sabahlamam, yarın erken kalkacağım zaten. Beni kesin kaldır yarın. Altıda kaldır. Tabi. Mutlaka kaldır ama." diye fısıldayacağız. Evde savaşıcağız, sokakta savaşıcağız, internette savaşıcağız, asla teslim olmayacağız (diye

bağırması Winston Churchill Paşa, hava kuvvetleri mensubu subaylara hatırlarsanız. Iron Maiden'in müzik suretinde tüfek şarkısı Aces High da bu konuşmayla açılır, ardından şarkı patlak verir ve kendinizi "hiç binebileceğim bir at yok mu buralarda? Kimsede fazla at yok mu?" diye sağa sola bakarken bulursunuz. Ben konuşmayı hep Iron Maiden şarkısından dinlediğim için bir dönem konuşmanın orijinalini canlı dinleyen ingilizler için üzüntü duymuştum. Konuşmayı dinlediler, sonra Iron Maiden dinlemeden evlere dağıldılar ya. Yazıktır, günahıdır. Bir de savaş var, almanlar bomba yağıdırıyor falan. Zor, zor, zor...).

Bebeğimi yatırdıktan sonra Hasan ve Murat'a skype'tan bağlandım. Ne yaptın, yatırdın mı hanımı, yatırdım sen ne yaptın yatırdın mı hanımı, kanepede uyuttum. Herkes bir şekilde bayılmayı başarmış hayatının gün ışığını. İşte bu güzel haber. Bir hafta önce almıştık bu oyunu, bir haftadır denk getirip birlikte oynayamadık. Bir haftadır oyundaki köyün çocukları ağlıyor, köyün muhtarı bir haftadır köye gelecek olan kahramanlara söyleyeceği sözleri çalışıyor. Murat çok iyi biliyor bu oyun işlerini, onun sayesinde internette birbirimizi bulduk, aynı oyuna girdik. İşte Hasan, Ben, Murat köy meydanında birlikte duruyoruz. Hasan düz kafalı olduğu için kendine kaslı adam seçmiş, ben köylüleri çıldırtmak ve arada arkadaşlarıma çirkin şakalar yapma amaçlı olarak kadın büyücü / savaşçı oldum. Düşmanlarıma ateş topu atacağım, onları facebooktan ekleyeceğim, bir gün çok iyi bir gün inanılmaz soğuk davranacağım, mesaj atınca cevap yazmayacağım, geceleri ansızın

"sen bana niye soğuk davranıyorsun" diye mesajlar atacağım, baktım ölmedi, yanan adamı bir de kılıçla yaralayacağım. Normal hayatta kız olsaydım da böyle davranırdım herhalde. Dans pistinde işim bittiğinde cahillerin bedenlerini belediye yerden kürekle kazırdı.

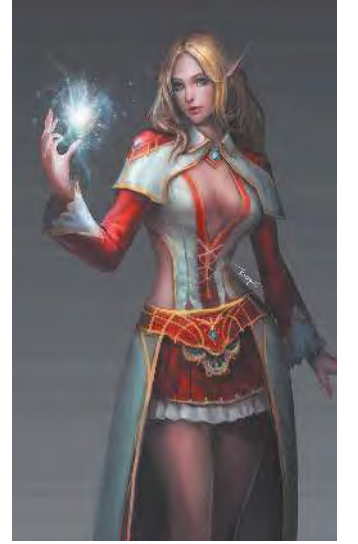
Murat oyun işinden çok iyi anladığı için Hasan'la ikimizin aklına hayatta gelmeyecek bir karakter seçmiş, topraktan ölü çıkartıyor, hayvanlara hükmediyor, cümle tabiata kendi işini yaptırıyor. Ben yıllardır internette oyun oynamıyorum, üçümüzü ekranda yan yana görünce çok sevindim, heyecanlandım, hemen taşkınlık olsun diye Hasan'a ateş topu fırlattım. Neyse ki arkadaşına hasar verme özelliği kapalıymış, bunu öğrenince biraz daha karşılıklı şımarıdık. Murat bu sırada gitti, köyün muhtarıyla konuştu. "Siz iyi, ahlaklı ve ellerinden ateş çıkartabilen insanlara benziyorsunuz, bizim başımızda bir dert var, köyün biraz dışında içmeler mevkiinde cehenneme açılan bir boyut kapısı belirdi. Biz çok şikayetçiyiz. Oradan devamlı yabancı yaratıklar köyümüze geliyor, buranın insanı değiller yani. Hırsız mıdır, arsız mıdır bilemiyoruz. Çocukları yiyorlar, koyunları

yorlar, karımıza kızımıza bakıyorlar, onları da yiyorlar. Biz memnun değiliz bu durumdan. Biz yaratıklar gitsinler istiyoruz. Siz üçünüz cehennemin ordularını bu

dünyadan gönderin, biz de size koyun, koyun peyniri, otlu peynir, köy yumurtası verelim. He?" diye ağlamış muhtar. Muhtara he demeyince oyun ilerlemiyor, o yüzden ne dese he dedik ve yaratıklarla savaşımadan önce bu sevimli fakat ırkçı köylülerden biraz alışveriş yapmaya karar verdik. Ben büyücü olduğum için kendime tek elle kullanabileceğim zehirli bir hançer ve hançerin yanında gündelik olarak kullanabileceğim business / casual bir zırh aldım. Hasan biraz da köydeki gelinlik yaştaki kızlara şov olsun diye kendi kadar bir çift elli kılıç ve dökme demirden zırh almış. Savaşçıdan

çok Suadiye'de falan zengin evlerinde ortaçağ temalı dekora benzer halde geldi yanımıza. Murat'ın neyi neden yaptığını anlamamız mümkün değil, kendisine kesik yaratık kafası ve zırh olarak da püsküllü bir şey almış. Yine en güçlümüz o, inanılmaz. İş bilenle bilmeyen bir olmuyor gerçekten.

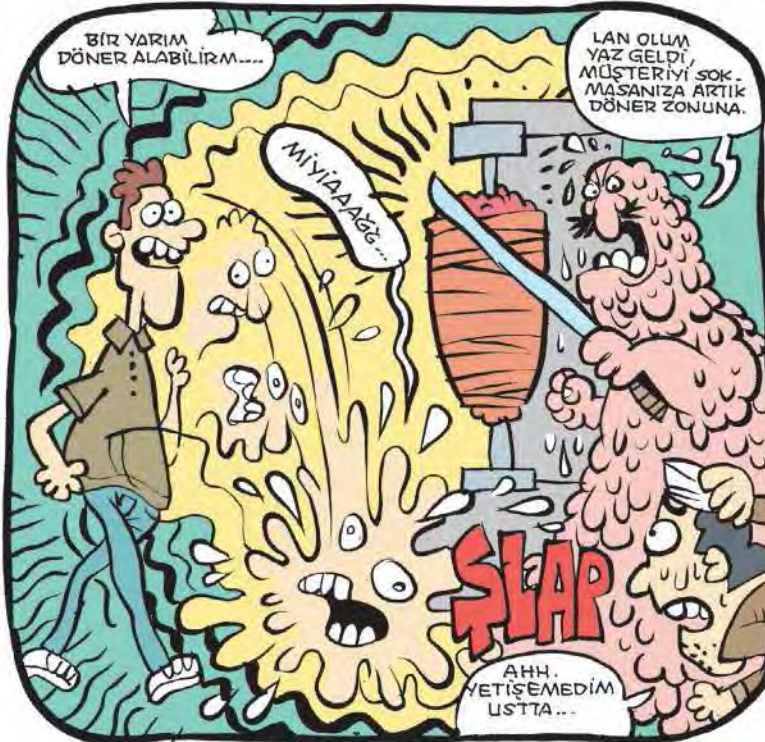

Hazırız, hazır hissediyoruz, hazır gözüküyoruz. Büyüler ezberlendi, kılıçlar bilendi, zırhlar parlatıldı ve yağlandı. Artık dövüşmediğimiz her dakika gökyüzünden bizleri izleyen savaş tanrılarına hakaret sayılır. Murat "ben önden gideceğim, beni izleyin. Erman sen arkada kal, ateştopu falan at, mesafeyi koru, eğer başımız derde girerse köye ışınlanmamızı sen sağlayacaksın. Hasan sen benim yanımda dur, gelen vur acıma, yaralanırsan ben seni iyileştireceğim. Geride adam bırakmayacağız! Hadi bakalım!" diye bağırırdı. Biz de birbirimize vurarak coşkusunu paylaştığımızı gösterdik. Tam köyden çıkarken Murat'ın skype'ından kız arkadaşının "Murat ayakta mısın sen hala ya?" diye sesi geldi. Gaza gelip çok bağırırdı herhalde, uyandırdı kızı. "Bi saniye ben hemen geliyorum" diyip evinin içinde kayboldu Murat, Hasan'la ikimiz köyün girişinde kaldık.

"Kızı uyandırdı keriz... Eheh" diyip yakınlardaki çalılara ateştopu attım. Hasan o sırada çömelme tuşunu keşfetmiş seri bir şekilde çömelip kalkıyordu. On beş dakika kadar Murat ve kız arkadaşının tartışmalarını dinledik çok uzaktan. Son bir "ne yaparsan yap, ben yatıyorum" diye ses geldi. Murat geldiğinde Hasan bana da çömelme tuşunu öğretmişti, Hasan'la karşılıklı çömelip kalkıyorduk. Murat da kız arkadaşıyla tartışmanın yarattığı can sıkıntısıyla bizimle birlikte çömelip kalkmaya başladı. Güzel bir görüntü oluştu, ben ehe ehe diye gülerken kendi bebeğimi uyandırdım yanlışlıkla. O akşam cehennem ordularına dair bir hareketimiz olmadı ama herkes kendine yakışan kıyafetler satın aldı. Hangi iş kolunda olursanız olun, bu iyi bir başlangıçtır.

DINDIRIDINDIRIDINDIRIDIN

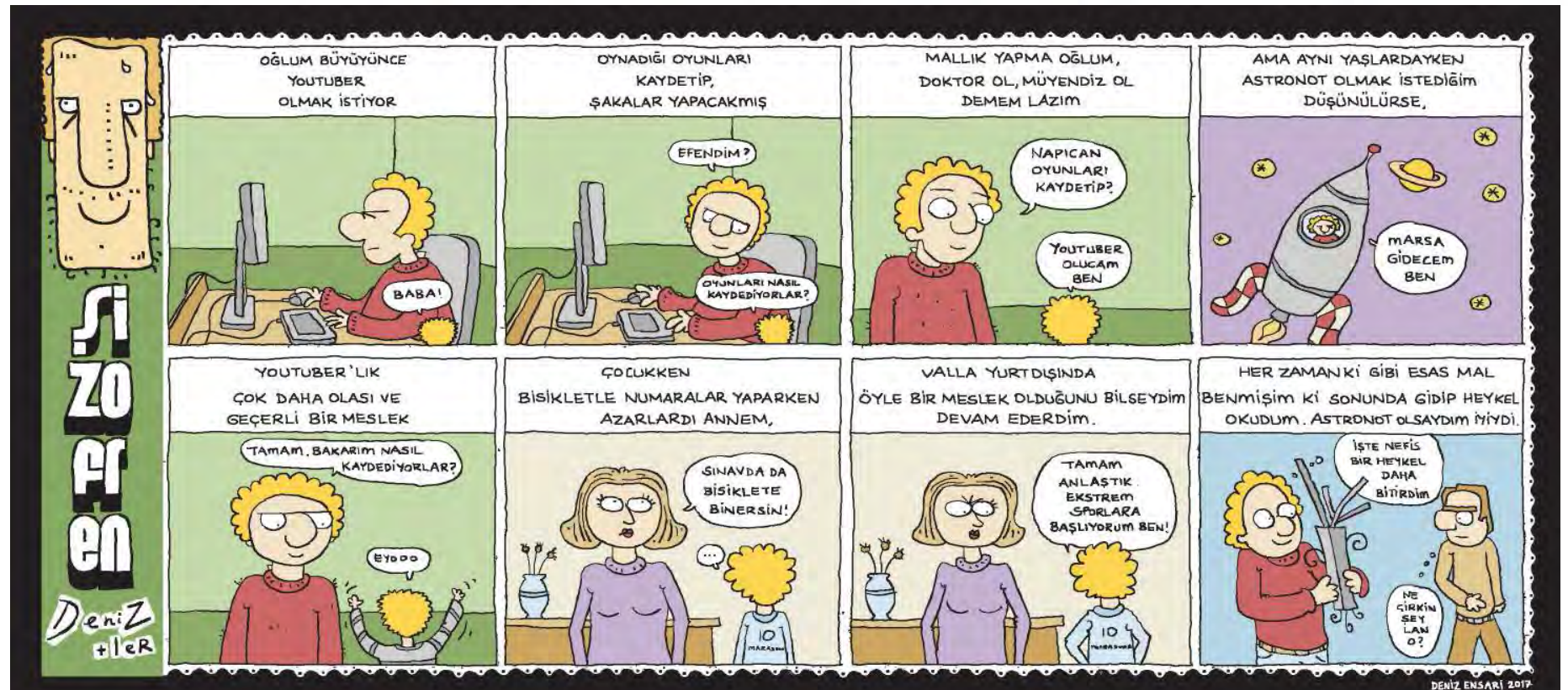
ÖZER AYDOĞAN

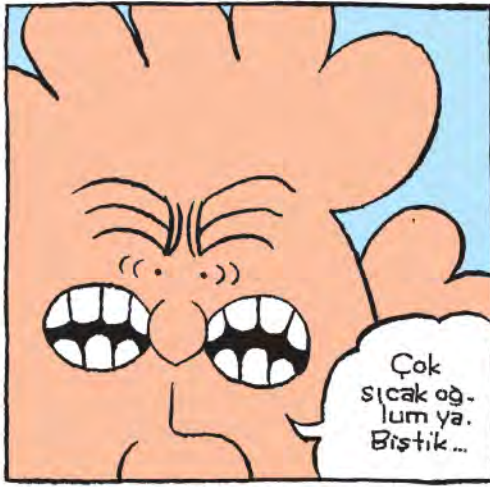

YİĞİT ÖZGÜR

yigit@comic.com

Sevmediğin işi yap, sevdiklerini kurtar!

Son yıllarda dillerden düşmeyen bir laf var.

"Sevdiğin işi yap ve böylece bir gün bile çalışmak zorunda kalma!" diye. Her beylik laf gibi, sorgulamazsanız anlamlı geliyor ama sorguladıkça tel tel dökülüyor. Ben bunun daha da korkunç "Hobinizi işiniz hâline getirin," hâlini de duydum. Kulağa hoş gelen ama orta kulaktan beyne doğru ilerlerken ne kadar korkunç olduğu anlaşılacak bir laf. Bir kere her şeyden önce son yıllarda iyice abartılan mutluluk fetişizmine hizmet ediyor ama orasını şimdilik geçelim. Ben kimi zaman serbest, kimi zaman maaşlı; işçi, esnaf ve beyaz yakalı ve hatta askerliği de sayarsak memur olarak 25 yıldır çalışan bir adam olarak söylüyorum ki sakın ha sakın sevdiğiniz şeyi, hele hele hobinizi iş olarak yapmayın.

Bakin yaptığınız işi sevmeyin demiyorum, sevin, en azından bir şans verin ama sevdiğiniz şeyleri, hele hele hobinizi karşılığında para aldığınız bir iş olarak yaparsanız bir süre sonra o şevkle yaptığınız, başlamak için fırsat kolladığınız hobinizden büyük ihtimalle tiksineceksiniz. Hem hobinizi iş olarak yaparsanız, hobi olarak ne yapacaksınız? Annelerimizin babalarımızın söylediği "Yapma demiyorum, yap ama hobi olarak yap," sözünde şu bahsettiğim iki sinisi cümleden bin kat fazla hikmet var. Valla benden söylemesi, günün birinde "Sevdiğin işi yapıyorsun, bir de para mı istiyorsun? Para vermesem de yapacaksın nasılsa," demeye başlayabilirler. Bakın 25 yıllık iş hayatının tecrübesi konuşuyor burada arkadaşlar. Para vermemek için "Yahu sana iş öğretiyoruz aslında senin bize para vermen lazım," ve hatta "Yani çalışıyorsun ama sen olmasan da yürürdü bu işler," diye kıvırmaya çalışan patronlar görmüş birisi olarak söylüyorum. Yaptığınız işle sevdiğiniz işler ve hobileriniz arasında bir mesafe olması, verdiğiniz emeğin karşılığı sonuna kadar aramanız için daha bile iyi olabilir.

Ha zaten öyle bir çağda yaşıyoruz ki yaptığınız işi sevmesiniz de sevdirmek için elinden geleni yapıyor şirketler. Artık maşallah her ofis eğlenceli, her ofis neşeli, her ofiste sürekli bir parti. İşe mi gidiyorsunuz 72 saat sürecek rave partisine mi belli değil.

Misal gazetelerin ballandıra ballandıra anlattığı eğlenceli ofis haberlerinin bol tıklı gezilen resim galerilerinden çıkmak bilmeyenlerle İsveç'te cezaevi koşulları haberlerinin resim galerilerine bakıp özenenler üç aşağı beş yukarı aynı insanlar. Bir kabahatleri de yok çünkü o "çok eğlenceli, kaydıralı, çalışanların rahatı için her şeyin düşünüldüğü ofisler" ve İsveç hapishaneleri de üç aşağı beş yukarı aynı şeyler. Üç aşağısı alınan maaş, beş yukarı da iş güvenliği işte, birbirini götürüyor. Yeni dünyanın sırrı, normalde zorla yaptırmaya kalksalar kabul etmeyeceğimiz, kabul etmemek bir yana isyan edip ayaklanma çıkartacağımız şeyleri bize kendi isteğimizle yaptırması, bizleri bu saçma işleri yapmayı arzular kılması.

Şirketler "Eve gitmek falan yok, ne sekiz saati, on sekiz saat çalışacaksınız!" dese devrim olur, "Ofisi o kadar güzel yaptık ki çıkıp eve gitmeyeceksiniz bile! Bakın uyuma podlarımızda uyuyabilir, kahvaltınızı süper kafeteryamızda yapabilir, sinemaya ikinci kattaki sinema salonumuzda gidebilir, yorulduysanız beşinci katımızda masaj yaptırabilirsiniz," dediğinde herkesin ağzı sulanıyor. Ben bir iş yerinin sırf arada pinpon oynandığı için "bedavadan çok daha uzun süreler çalışacaksınız!" diye övüldüğünü ilk kez bu dönemde görüyorum. Bunlar nasıl bir laflar dersene, vallahi çok hikmetli bir laflar ama nereye varacak, onu ben de bilmiyorum.

Bir yandan da Türkiye'de her şeyi içinde olan ilk şirketler bizzat gazetelerdi. Çağaloğlu'ndan İkitelli'deki kulelere, plazalara taşındıklarında herhâlde hele bir de o zamanlar iyice dağ başında olan bu binalara gelen çalışanlar iyiden iyiye delirmesin diye binaların içine barlar, spor salonları, lokantalar falan yapmışlardı. Kendilerinin çok daha iyi biliyor olması lazım yani aslında bu ofisi sirke çevirme, işi çalışanlara daha da sevdirmek, çalışanları evden ve ailelerinden, dostlarından çok şirkette zaman geçirmeye zorlama olaylarının neden yapıldığını. Kim bilir, belki de aradan geçen yıllarda gerçekten işlerini sevmeye başlamışlardır. Sevmek yerine yapsalardı zaten böyle haberler okumaz ya da en azından bu haberlerin yanında bir iki uzmandan da konu hakkında görüş okur, durduk yere ofis ortamı reklamı içinde kalmazdık.

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

AYNI EVDE VAŞAYAN İKİ DEVLET MEMURUNUN MACERALARI

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"gidin, şarkılarım, yalnız ve tatminsiz, asabı bozulana, sözleşmeyle köleleşenlere, küçümsemelerimi götürün zulmedenlere"

Ezra Pound

Çok çok büyük, geniş, devasa, sütbeyaz (steril) bir salon. Aşırı büyük. (otopark yapsan olur) Bir duvarı boydan boya cam. İssiz, uzak, sarp dağların tepesinde bir yerlerde. (camdan görüyoruz dışarısını) Bir gölün kıyısında. Eşya meşya yok. Bomboş. Bir siyah piyano, bir koltuk. Hepsini o. Yerlerde parlak zeminin aynasında dağların aksi. Gri dağlar. Neredeyse hiç renk yok. Soluk, beyaz, bulanık yansımalar. (blur) Derin bir sessizlik. Bir kenarda birebir kopya, dev bir David heykeli. (Michelangelo, -5 metreyi aşkın aslı-) Heykelin başı tavadaki büyük yuvarlak delikten üst kata taşmış, ayaklar da ha keza zemindeki bir deliğin altında. (o da bembeyaz tabi) Meğer "yaratıcı"nın eviymiş burası. (Yakışır) Olimpos misali-biraz hastahaneyi de çağrıştıran--salonda iki kişi. Biri simsiyah bir takım (gömlek falan hepsi siyah) içinde "yaratıcı" Diğeri bembeyaz giysili David. "Ben senin babanım, seni ben yarattım" diyor siyahlı olan, David'e. (Hadi bakalım) Yüzünde depresif, karanlık bir ifade "yaratıcı"nın. "Size bir şey sorabilir miyim?" diyor David. David bir robot. "Sor" "Madem beni siz yarattınız, sizi kim yarattı?" ("Madem beni sen yarattın" Orhan Gencebay) --Neyse ki "Asimo" şimdilik bu çeşit gılgılışlı sorularla gelmiyor. Efendi çocuk. Bazen düşünüyor, çok üzülüyorum--

Sinemadayım. Neredeyse boş bir salon. İki üç kişi. Son "Alien" "Alien Covenant" Bu şekil açılıyor. Giriş sahnesi. Artık "Alien"ler böyle. Kıpıraşımı/titreşimli mevzular. Bi önceki "Prometheus" da da temel mesele gene bunlardı. Bu çeşit şeyler: "Yaratıcı/ yaratılmış olan ilişkileri. Nerden geldik? Biz kimiz?" Falan filan. Binlerce yıllık temel felsefi sorular. (ilk muhteşem filmi, hariç tutarsak) Aradaki dört, sadece ısırmalı Alien'den sonra hoş bence. Peki Alien? O nerede? Özlemişim. Ne de olsa ilk, doğumuna şahit olmuştuk. Bebek hali. Bi adamı parçalayıp içinden fırlamıştı. İlk Alien. 1979 yapım yılı. Daha önce onun kenarından kıyısından geçen, ona yaklaşık bir şey görmüş işitmiş değiliz. Masum gibi bişey sayılırız. O videolardaki salatalık gören kediler gibi fırlamıştık yerimizden. Ayağa kalkmış bir timsah/ kobra/ köpek balığı/ karafatma/akrep daha bisürü şey karışımı o kara kuyruklu mahluk. (karakoncolos) Önceki canavarlar biraz zavallı, buruk, hafif acıklı gibiydiler. Yazık. O sarsak Godzilla'lar, Göl canavarları... Büyük, dahi yönetmen Ridley Scott, o ilk filmten sonra bırakmıştı. Beş yıl önce Prometheus'la geri döndü seriye. Bu işte onun, o filmin devamı. Artık sırf "Alien" bir filme yetmiyor. Bir "Alien" filmine. O çiftte ağızlılar. Yüzlerce, binlerce de koysan olmuyor. Robot başrolde bu sefer. Daha doğru. Ama onu seven de caymasın. (Alien'i) O da var tabi. Eskisinden on, onbeş kat daha kanlı işler yapıyor. Merak etmeyin. Bikaç kişiyi parçalayıp içinden çıkmalar.

(hele birinin, bu sefer sırtından çıkıyor ki, ne gereği varsa, değişiklik olsun, "omurga falan var orda, her zamanki gibi karından çıksana, daha kolay, bildiğin yol"--işine karışmış gibi de olmayayım, darılma--) Bir "Prometheus" değil tabi. O muazzamdı. Ridley Scott sekseninde. Hala hepsinden daha iyi. Daha genç. (maşallah) Hayretler içinde kalıyor insan. Yine bu yıl "Alien" benzeri, "Life" diye bir film oynadı. Benzeri derken tıpkısı. Bu sefer yarı saydam, büyük bir deniz anası şeklinde "yabancı bir yaşam form"u. (güya farklı olacak Alien'den öyle olunca, anlamıycaz) Kan banyoları falan filan. Gemiye girmeye çalışmalar, etmeler. Hepsini, hepsi var. Nerde o, nerde bu. Ridley Scott farkı işte. Bu yepyeni duruyor. Olağanüstü sahneler, şaşırtıcı atmosferler. Mekanlar, durumlar. Işıklar, gölgeler... "Yaratıcı/yaratılan ilişkisi" temasını merkeze alması da iyi olmuş bence. Dönmüş de diyebiliriz. "Tema"ya.

Yine kendisinin bir diğer muhteşem filmi "Blade Runner" da da, orada da isyan eden android Roy, kendisini imal etmiş olanı; yaratıcısını bulmak için Tyrell şirketinin piramit biçimli dev binasına (bir yolunu bulup, hile ile) giriyor, "Baba, daha fazla hayat istiyorum" diyordu yaratıcısına. Android Roy "Yaratıcıyla karşılaşmak kolay şey değil" de diyordu o filmde. Haklı. Eh işte imallarıyla, göndermelerleriyle hepimizi işkildendirmeye çalışan mevzular. "Kolay şey değil" Yaratıcıyla karşılaşma

sahneleri. Prometheus'da, yine uzak bir gezegende, insanoğlunu imal etmiş bir olan türle karşılaşılıyordu. Meğer bizi onlar imal etmiş. Üç metre falan boyunda, yüzlerinde yunan heykellerindeki

o bakışlardan, ağız ifadelerinden falan olan o tür. İmalatçıları. Mühendisler diye adlandırılmışlardı filmde. Eh batı uygarlığı "insanlık" deyince sadece kendisini anlıyor. Yaratıcılar epey büyük falan ama yine de kendilerine benziyordu. Batılılara. (kültürel "whitening" tabir edilen o işlem) Peki, zenciler, Hintliler, Çinliler? Onların imalatçıları? Herneyse. Film iyidi güzeldi de. Bir mesele var. (sıkıntı)

Bitirirken değinip geçeyim. Bu yenisini üç boyutlu yapmadın da ne oldu? Ridley Scott. Bir sonraki filmde bir önceki teknolojiye dönülür mü? (Prometheus üç boyutlu-iki önceki teknoloji oluyor yani--) O baştaki David heykelini adam gibi üçboyutlu görseydik olmaz mıydı? Hele o gezegende "mühendisler" in harab şehirleri, o dev heykeller. O sütunlar. Karanlık karanlık, zemine yapışık, heba olup gitti. O eğri büğrü formulu dev uzay gemisi. Ne kadar büyük? Anlaşılmadı ki. Ne tarafa doğru bükülüyor? Uzay boşluğu, o sonsuz derinlik, üç boyut olmayınca. Siyah zemine yapışık kayan bir gemi. Seyirci yorumlarında: "En güzel tarafı üç boyut saçmalığının olmayışı" falan yazanlar oluyor. Üç boyutlu filmlere de: "Üç boyutlu olması gereksizdi" yazanlar. O arkadaşlar. Elleriyle yüzlerini şöyle bir yoklasınlar bence. Eğer üç boyut gereksiz olsaydı. Orada bir adet göz olurdu. Bütün mahlukata; yılanlar, fareler, kediler köpekler, hepimiz tek gözlü; "tepegöz" (cyclop) olurduk. Bana ilk sesli film çıktığında, o yıllarda (1927) "Film boyu konuşan artistleri kim dinlemek ister ki, saçmalık?" falan demiş olan, kimi prodüktörleri, sinema eleştirmenlerini hatırlatıyor.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerim...

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

HASAN NEDEN GELMEDİ LA? YOLU DA DOĞRU DÜZGÜN BİLİYORUZ, İSSİZDA KALMIŞ BANU ALKAN GİBİ YANMAŞAK BARI?!

OLUM ONUN BAZI İŞLERİ VARMIS HALLEDİP, ARKADAN GELİCEK, YOLU BİLİYORUM BEN.

NASIL BİLİYOSUN? DAHA ÖNCE GELDİN Mİ HIÇ BURAYA?

GELMEDİM AMA HASAN GÜZEL TARİF ETTİ, BAKIR DEYOLLAR.

OHA DENİZ KENARINA DAHA BİN KM. VAR AMK. HAVA KARARIR KIZIM BİZ VARANA KADAR... ULAN HASAN EBEMİZİ SKTİN...

YA BİŞEY OLMUZ ŞU YOKUŞU İNİNCE ORDAYIZ.

PEEH SUCUK GİBİ OLDUM BE, NERDE BU MİNİ SKTİĞİM KOYU, GÖZLERDEN İRAK DEDİYSEK ARDIMIZA DAVARILASI DERECEDE DEMEDİK.

ULAN KORAY NE SÖYLEDİN BE CANIM SEN DEĞİL MİYDİN ARINIQAM, SİZLİ Bİ YERDEYİM...

ŞŞT DEMET BU ŞARAP ET SİYU GİBİ OLMUŞ İÇİMİZİ BAYMASIN...

DENİZE İKÖYARIZ SOĞUR YARIM SAATE...

HAY YAŞA, GÜNEŞ BATMASIN...

KEŞKE ERKEN GELSEYDİK YA MİS GİBİ DENİZİ KAÇIRDIK, OYSA Kİ BU TERZİN ÜSTÜNE...

SKTİRET SABAH GÜZEL GÜZEL GİRERİZ İYİCE Bİ YERLEŞİP.

NEYDİ BURANIN ADI?

SKİLAÇI KOYU TITITI...

OH BE SİRENDİ, HELİ, KÖPTER SESİ YDI GERİ DE KALDI...

VOLDA O KADAR SÖYLEDİN DEĞMEDİ Mİ?

VALLA HUZUR DOLDUM DEMET.

ŞU ŞARABI VERDE BİZ DE HUZUR DOLALIM.

AH PARDON YAA DALMIŞIM...

VALLA BEN DAYANAMIYORUM DEMET DİREKT DALIYORUM HOBAAA...

LAN OLUM SABRET (ŞTE SABAH GİRER.. SIN, HASTA OLUCAN... EEEH...

DEDİK OLUM SANA HAVA AKŞAM SERİNLİYO DİYE, NASIL KEMİKLER İSİNDİ Mİ BİRAZ...

DİDİDİ VALLA ÇOK İYİ GELDİ İYİ Kİ YAKMIŞSIN ATEŞİ...

BAKTIM Kİ MALLIKTA SINIR TANIMIYOSUN YAKTIM MINAKIYYA...

BİRR DONULUM MINAKİ?

HADI GEL CADİ RA GECE LİM.

ŞŞT KORAY ŞU VÜCUT İSİNİ ENİ KONU DENGEL SONRA DA GEL AZ BENİ DEN GELE...

O İŞ KOLAY DA Bİ YIRMI, YIRMI BEŞ DAKİKASI VAR.

TITITI O NE LA?.. ÇAY MI DEMLİYOR?

Bİ NEVİ ÇAY TABİ.

LAN OLUM YAŞA CADİRİ SKERTİCEN ANNGN YUH MINAKIN, OLUM KORAY SENİN PERFORMANS BAYAĞI VARROYA BAĞLAMIS SÖYLEYİM.

O KADAR ALKOL SİGARAYA BAĞLAR TABİ MINAKIM DUR Bİ...

SKTİRET ŞİMDİ BARMEN Mİ DANCİ Mİ OLMAK İSTERİN.

TABİ Kİ DE DANCİ ÇI OLMAK.

DANCİ LAR AZ KIZ GÖTÜRÜYÖ MÜŞ AMA.

NEDEN ŞALSA YAPAR.. KEN BOŞALIP TATLARI MI KAÇIYOMUŞ?

Furkan Özçoban

KAYBOLAN RAMAZAN GELENEKLERİMİZ

NİNJA & SAMURAY VE DUMANKAYA PRESTİJ KONUTLARI

BİR DÖNEME DAMGASINI YILDIRMIŞ OLAN OLİMPUS TANRILARI ŞİMDİ NE YAPIYORLAR?!

“kendimi
durduracak
değilim”

Fırat Budacı

NEDİR PROBLEM?

“Evet, nedir probleminiz?” diye sordum. “Problem mi?” deyip burnundan hava vererek güldü. Ardından, sorumu küçümseyen bir gülüşle dudaklarını çarpıtıp, kafasını “böylesini görmemiştir” anlamında sağa sola sallamaya başladı. Basit bir soruya bu kadar yoğun bir mimik gösterisiyle karşılık vermesi canımı sıkıyordu. Bir diş hekimi, problemi sorduğunda dozunda bir kaygıyla açılmalı ağız, ama karşımdaki biraz sonra açacağı ağız için kaygı değil, adeta bir tür gurur taşıyordu. Anladığım kadarıyla problemi bile “çok özel” bir insanla karşı karşıyaydım. Tarihsel açıdan bakıldığında, sahipleriyle anılan, migren(Nietzsche), epilepsi(Dostoyevski), verem(Çehov) gibi bazı özel hastalıklar vardır, ama dişte açtığı boşluğa, et, tavuk, nohut dolan basit bir çürüğün nesi bu kadar özel olabilir? Cevap alamayınca tekrar sormak zorunda kaldım: “Nedir sorunuz?” Ağır ağır kafasını bana çevirerek bir ağız için kullanıldığını o ana kadar hiç duymadığım bir tarif yaptı: “Tam bir kaos!” Daha önce ağız içinde “lezzet patlaması” yaşayan, hatta patlama sonrası “damağı çatlayan” insanlar duymuştum, ama “kaos”u ilk defa duyuyordum. Bazı kelimeleri somutlarken zorlanıyorum. Mesela biri “kaos” dediğinde aklıma sadece helezonik şekiller geliyor. (Aklımin iyice az çalıştığı bir gündeysen, bu helezonik şeklin ortasına gözleri de helezonik olan bir insan kafası yerleştiriyor ve dizaynımı hızla döndürüyorum.) “Kaos mu?” diye sordum. Manalı manalı gülümseyerek “Kaos!” diye tekrar etti. Sorunlarını yok etmeye çalışmak yerine, güçlü kelimeler kullanarak büyötmeyi seven insanlarla iletişim sorunu yaşıyorum. Sorun ağızda değil de kolunda olsa “parçalı kırık”, boynunda olsa “acayip fıtık”, ayaklarında olsa 6 ay sahalardan uzak kalacağı “inanılmaz bir kırık” sahibi olmayı seviyorlar. Bu tip insanların dertlerini de, neşelerini de haddinden fazla abartmaları, ne olursa olsun hayatın tam merkezine yerleşmek istemeleri sinirlerimi bozuyor. Kelime

karşısındaki yetersizliği kapatmak ve kaosa ortak olmak için “Ağrınız mı var?” diye sordum. Yine dudaklarını çarpıtarak gülümsedi, ama ağzını açmadı. Merak etmeye başlamıştım. İnsanlık tarihinin ağızdan çıkarabildiği en acayip şeyin Alien yavrusu olduğu şu hayatta, bu kadın beni neye hazırlıyordu? “Kaosta ağrı bir uzmanlık alanıdır, sizi Marmara Üniversitesi Kaotik Tedavi Bölümü’ne sevk edeyim,” falan deyip seansı sonlandırabilirdim, ama meslek hayatım boyunca yüzlerce ağız görmüş bir hekim olarak henüz bana gösterilmeyen bu kaotik ağız merak etmeye başlamıştım. Ağızını açtığına çok acayip bir şey çıkarsa aniden eğilirim, diye düşünerek, “Bir bakalım isterseniz?” dedim. Başını yaslayıp, “Pekala hazır mısın doktor?” der gibi bana baktı. Hazırdım. Elimdeki muayene takımına sıkıca yapışarak gözlerimi kıstım. Yavaş yavaş açtı.

Kaos’un içine daldığımda her gün gördüğüm sıradan bir iki çürük ve dilde bir piersingle karşılaştım. Çürük dişler görkemli bir kaos için yeterli olmadığından piersinge yoğunlaştım. “Bu piersingi çıkarsanız iyi olur. Piersing etrafında birikinti toplanır, pek hijyenik değildir, hatta bazen diş çatlaklarına bile yol açabilir,” dedim. Söylediklerim hoşuna gitmedi. İsteddiği çılgın dişçi ben değildim. İsyanın dilini bilmiyordum. Oysa dildeki bu isyan anıtı, köfteyle yağlanıyor, ayrıla yıkıyor ve bazı isterik günlerde Nutella’ya bulanıyordu. Piersing konusunu hızla kapattı. İşin ilginç yanı, diğer mesele olan çürükler konusunu da kapattı. Ve büyük bir hızla var olan sorunları geride bırakarak bambaşka bir dünyanın kapılarını açtı. Hollywood kapıları...

“Bembeyaz dişler istiyorum,” dediğinde bunu normal karşıladım. “Köpek dişlerim sivri olsun,” diye devam ettiğinde, “belli sınırlar içinde neden olmasın,” diye düşündüm. Fakat “Yalnız baya sivri istiyorum,” diye ilave ederek cep telefonundan bir fotoğraf gösterdiğinde, ekrandaki True Blood dizisinin güzel vampiri Jessica’ya uzun uzun bakmak zorunda kaldım.

Bildiğim en acayip dişçilik, sadece diş macunu kullanarak yapılan reklam dişçiliğidir. Reklam dişçileri, hiç alet çalıştırmadan, sadece bir kutu diş macunu çıkarıp hastasına göstererek meslek icra edebilirler. Dolgu yok, kanal tedavisi yok, çekim yok, sadece çekmecedeki macun var. Marketten doldurmuşum çekmeceleri, ben uzatıyorum, hastam gülerek alıyor ve karşılıklı sürekli gülümsüyoruz. Medical Dentist Vahe Kılıçarslan. Çok hoş! Neden olmasın? Bu rol hiç zor değil, fantastik dişçilik adına bunu yapabilirim, ama teknik olarak mümkün olsa bile bembeyaz vampir diş dizaynını yusuvarlak bir surata uygulamak kolay değil. Gözlerimi telefon ekranından

ayırıp bana fantastik dişçiliğin kapılarını açan yüze baktım. “Tabi ki bu kadar değil, mesela bunun yarısı uzunlukta, ama aynı sivrilikte istiyorum,” dedi. Yüzüne bakmaya devam ettim. Hastamın yuvarlak kafası, kaotik bir helezonon içinde büyük bir hızla dönmeye başladı. Bir şey söyleyemedim.

Nasıl bu noktaya geldik, bilmiyorum. “Önce çürükleri halletmemiz lazım, sonra bu konuyu konuşuruz,” diyerek “sivri köpekler” meselesini kapatmaya çalıştım ama olmadı. Israrla yusuvarlak yüzünün tam ortasına gerçeküstü bir Amerikan ağız yerleştirmemi istiyordu. Üstelik gösterdiği fotoğrafta köpek dişleri olması gereken yerde bile değildi. İçimde gittikçe kabaran öfkeye hakim olmasam, “Senin bu minik ağzına Hollywood’u sığdırdık diyelim, peki ya bu True Blood dizaynı sivri köpekleri nereye sığdıracağız!” diye haykırabilirdim, ama bir hekim olmanın baskısı altında, “Böyle bir dizayn sizin yüzünüze hiç uygun değil,” demekle yetindim. “Bir dizayn programı varmış, yapılacak dişler fotoğraf üzerinde gösterilebiliyormuş, sizde yok mu bu tür bir seçenek?” diye sordu. Sabrımı zorluyordu. O an bir ayna alıp yüzüne tutarak kötü bir tiyatro oyuncusu

gibi, “Bak bu sensin! Görüp görebileceğin en teknolojik uygulama da bu ayna! Bak bu da vampir Jessica’yı oynayan Deborah Ann Woll! Normal hayatta köpek dişleri normal! Gördün mü?” diye bağırarak hakkımdı. Suskunluğumdan faydalanarak, “Kullanmıyor musunuz böyle bir dizayn programı, siz de yok mu?” diye devam etti. “Yok,” dedim. Bir süre bakiştık. Kabalığımla en nazik sesimle yumuşatmaya çalışarak devam ettim: “Ben, sizi başka bir kliniğe yönlendirmek istiyorum.” “Yönlendirme” kelimesi benim için yenilgiydi, ama onun için arzuladığı dünyaya açılan bir zaferin kapılarını aralıyordu. Gözleri parladı. Kâğıt kalem alıp tekrar karşısına oturdum. Bir yandan adresi yazarken bir yandan da tane tane anlatmaya başladım: “Yönlendireceğim klinikte önce Lazerle Piersing

Eliminasyon bölümüne, ardından Da Vinci Dizaynı ya da yaygın adıyla Hollywood Gülüşü bölümüne gideceksiniz. Orada, gülüş dizaynı uzmanları size uygun sivri köpek dişlerini sanal ortamda dizayn ederek onayınızı alacak ve eğer beğenirseniz uygulama için çalışmaya başlayacaklar.” “Aaa çok güzel!” dedi heyecanla. “Evet, güzel!” dedim. “Nerede bu klinik?” diye sordu. “Adres burada,” diyerek kâğıdı uzattım: **Creating Beautiful Smiles Dental - 5th Avenue Manhattan-New York**. Adresi okuyup yüzüme şaşkınlıkla baktı. Aldırmadan devam ettim: “Merkezi bir yerde kime sorsanız gösterir.”

Not: Böyle bir hastam yoktur. Olay tamamen kurmacadır, dolayısıyla hasta mahremiyeti ihlâl edilmemiştir. Olsa edilirdi.

Dt. Fırat Budacı

Uykusuz Dergisi’nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 8 HAZİRAN 2017 | Sayı: 510

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yıldız **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4. Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL **Tel:** 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

UYKUSUZ

AKP'nin yağmalarına karşı çıkan TMMOB'nin yetkileri elinden alınıyor.

YARDIMCI HAKEMLERİN OFSAYT
VERME YETKİSİ VAR...

ALIN!!

